

“MÜSLÜMANLAR” dergisinin parasız çocuk ilâvesidir.

Sayı
10
2015

Nasreddin Hoca

DAMDA

Hoca çıkmış, dam aktarırmış damda.

Kapı çalınmış bir an.

Eğilmiş bakmış: Bir adam, adamda
Ne üst, ne baş... Perişan.

Merak etmiş, sormuş: — „Kimi istedin?”

„Seni, Hocam, biraz aşağıya in.”

„İyi ama, ağam, işim acele;

Ne söyleyeceksen oradan söyle.”

„Bir ricam var senden, küçük bir ricam. Aşağıya insan ne olur, Hocam?”

„Her halde, iş mühim! Anlamak gerek. Bakalım neymiş muradı?” diyerek Takım taklavatı bırakıp dama inmiş kırk bir basamak merdiveni.

Açarak kapıyı sormuş adama:

„Söyle. Ne var? Niçin indirdin beni?” Adam demiş ki:

— „Hocam, ne olursun! Allah kazadan belâdan korusun.

Derd verip derman aratmasın Rab-

1

bim. Sevaptır, bir sadaka ve fakirim.”

Bu lâfları duyunca

Deliye dönmüş Hoca.

Tâ damlardan inişine mi yansın,

Yarıda kalan işine mi yansın?

Ama Hoca bu, kurnaz...

„Hele yukarı gel benimle biraz;

Üst tarafını orada söylersin.”

Varınca, ikisi de nefes nefese,

dama

Hoca dönmüş adama,

Demiş ki:

— „Allah versin!”

BİR DEYİM

Gemileri yakmak!

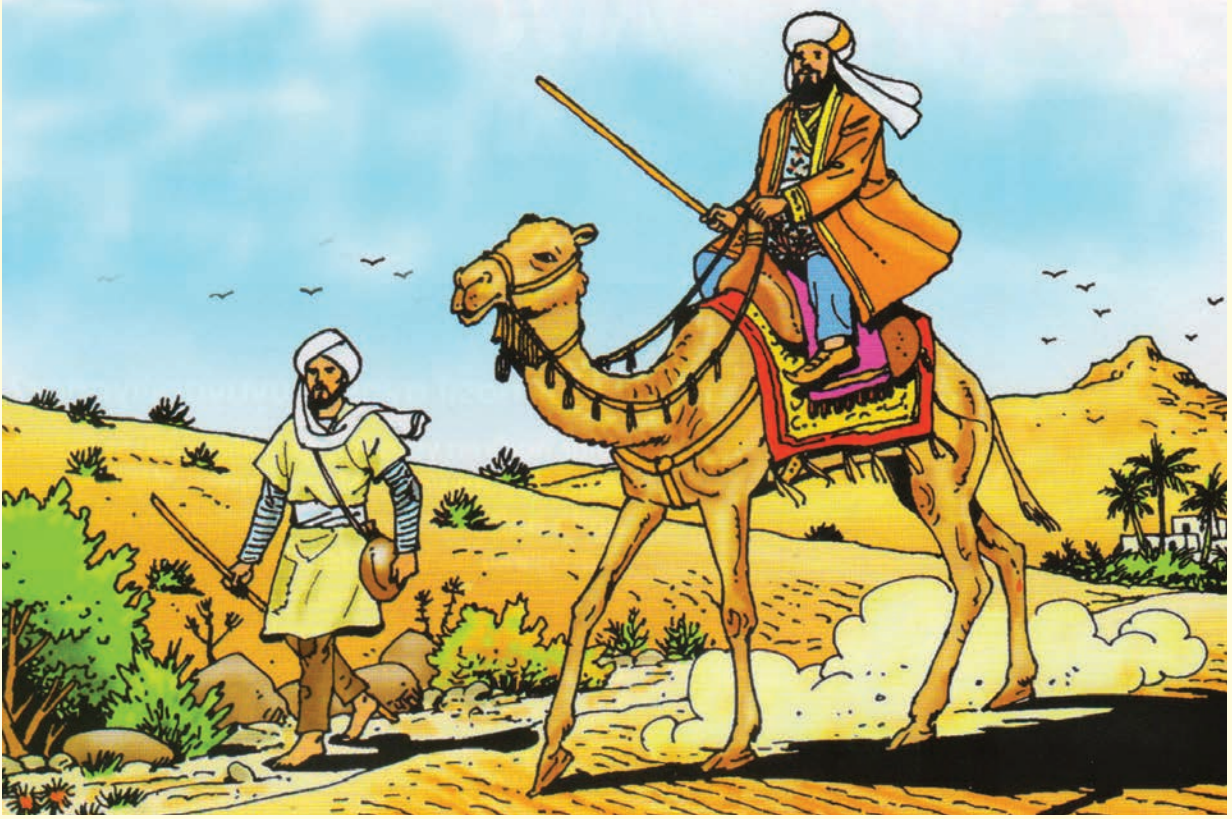
Geri dönüşü olmayan kararlar vermek,
çok kararlı ve cesur davranmak.

"Gemileri Yakmak" deyiminin hikayesini biliyor musunuz? Emevi Devleti'nin Kuzey Afrika valisi **Musa bin Nusayr**, **Tarık bin Ziyad** adında bir komutana bir ordu hazırlatır ve İspanya'ya sefer düzenleme emri verir. O dönemlerde Endülüste, Vizigotlar isminde barbar bir kavim hâkimdir. Vizigotlar bölge halkına çok zulmetmektedirler. Tarık'ın ordusuyla bölgeye geldiği haberi alan Vizigotlar, çok kalabalık bir ordu toplayarak saldırıya geçmeye hazırlanırlar. İslam ordusu, Kuzey Afrika'dan İspanya'ya gemilerle geçmiştir. Kumandanları Tarık bin Ziyad, Vizigotların ordu hazırlayıp üzerlerine doğru hareket ettiği haberini alınca askerlerinin korkup kaçmasını önlemek için bütün gemileri yakmış ve şu tarihi sözleri söylemiştir:

"Artık bizim için geri dönmek imkânsızdır. Önümüzde düşman arkamızda deniz var. Direnmekten başka çaremiz yok..." Zorlu bir savaşın ardından Vizigotlar'ın başkenti Toledo ele geçirilir ve 350 yıllık bu zalim hükümdarlığa son verilir. Ve 800 yüzyıla yakın sürecek Endülüs İslam devleti kurulmuş olur. Tarık bin Ziyad bu şekilde kararlı olmasaydı Endülüs'ü alamazdı. Bazı önemli kararlar aldığımızda arkamıza bakmadan **"gemileri yakmak"** gerekir...

DERVİŞ

HAYREDDİN EKMEN

Bir gün Hintli bir derviş ile Nişaburlu bir tüccar yol arkadaşı olmuşlar. Bir menzile doğru birlikte yolculuk yapıyorlarmış. Hintli derviş tam bir zühd içinde, Allahın emirlerine uyarak, hiç bir sıkıntıdan şikâyet etmeyerek yoluna devam ediyormuş. Tüccar ise hem deve sırtında, hem de her ihtiyacına sahip olduğu halde oflayıp pufluyormuş. Tüccar, bir kendine, bir de dervişin haline bakmış. Dervişin kanaatkâr haline hayret etmiş.

Halbuki, halinden memnun olan dervişin dünya malı namına hiç bir şeyi yokmuş. Üzerindeki elbiseleri temizmiş. Fakat oldukça eski ve her tarafı yamalıymış. Elbiseleri bu kadar eski olan birinin kim bilir ayakkabıları ne kadar yıpranmıştır?

Bunu düşünen tüccar eğilerek dervişin ayaklarına bakmış:

- Aman Allahım! Olamaz! Bu dervişin ayakkabısı yok!

Tüccar, dervişin bu haline acımış: "Zavallı, taşlar, dikenler arasında yalın ayak yürüyor! Şimdiye kadar nasıl farketmedim! Ben binekliyim, o ise yaya. Hem şehre varınca ben yeni bir çift ayakkabı alabilirim! diye düşünmüş.

Tüccar bu düşüncelerle hemen ayağından ayakkabıları çıkarıp derviş vermiş:

- Al, bunları derviş! Ayağına giy de ayakların rahat etsin.

Ben sonra kendime yenisini alırım!

- Allah senden razı olsun, kardeş! demiş derviş.

Derviş rahatlamış. Tüccar da bir iyilik yapmanın verdiği gönül huzuru ile yola devam etmiş. Ancak tüccarın gözü yine ayakkabılarında kalmış:

- Olmuyor, be derviş! Ayakkabıları hor kullanıyorsun! Taşlara, dikenlere dikkat et! Ayakkabılarını yıpratma! Dikenlerin batmasından sakın!.. Böyle git! Dur, oradan geçme!.. Taşlara çarpma! diye durmaksızın ona takaza ediyormuş.

Derviş de: "Ya sabır!.." diyerek bir müddet

daha gitmişler. Fakat o, bu ikaz ve emirlerden rahatsız oluyormuş. Nasıl yürüyeceğini şaşır-
mış. Yol boyu tüccarın bu tahakkümü devam
edince, derviş ayakkabıları çıkarıp tüccara ver-
miş ve:

- Kardeş, al bu ayakkabılarını! Bana hükmeden bir hayır lâzım değildir!.. Ben otuz senedir yalın ayak dolaşıyorum. Kimse bana emir verip tahakküm etmedi! Şimdi bir ayakkabı için birinin hükmü altına giremem ve minnetini çekemem! Ayakkabısız yaşarım, ama hür yaşarım! demiş.

Derviş, bu ibretli sözlerinden sonra yine eskisi gibi yalın ayak yoluna devam etmiş. Bir çift ayakkabı kaybetmiş. Ancak başkasının minnet yükünden kurtulmuş, tekrar hürriyetine kavuşmuş.

KUTLU BEBEK

Ayşe Öztürk

Mekkeli anneler çocuklarının ilk yıllarını kendi topraklarında geçirmesini istemezlerdi. Özellikle erkek çocuklarını, çöl havasına daha dayanıklı olmaları ve özgür yetişmeleri için Mekke dışındaki kabilelerden süt annelere emanet ederlerdi. Bunun için de dillerini ve geleneklerini en iyi öğrenebilecekleri kabileler tercih edilirdi.

Halime'nin mensubu olduğu Sad kabilesi de tercih edilen kabilelerin başında geliyordu.

Halime ve kocası Haris yüklerini taşıyan merkebin zayıf olması yüzünden kervanın gerisinde kalmışlardı. Zorlu geçen bir yolculuktan sonra nihayet Mekke'ye vardılar.

Halime gecikmiş olmanın endişesini yaşıyordu.

Bakabileceği bir çocuk bulamamaktan korkuyor ve yol arkadaşlarını arıyordu.

Şaşkın ve telaşlı etrafına bakınırken bir ses işitti:

-Emzirecek çocuk almayan hanım var mı?

Soylu birine benzeyen bu ihtiyar da kimdi?

-Kim bu zat, dedi Halime.

-O Kureyş'in ileri gelenlerinden Abdülmuttalip'tir.

Halime kendini tanıtmak için ihtiyar adama yanaştı.

Adını ve mensubu olduğu kabileyi söyleyince gülümsedi Abdülmuttalip.

-Adın "yumuşaklık" anlamına geliyor. Kabilenin adı olan Sad ise "mübarek" demek.

Torunum olan Muhammed'in babası öldü. Yetimimi emzirmeyi kabul eder misin?

Halime ne diyeceğini bilemedi ve eşi Harise'ye danışması gerektiği söyleyerek izin istedi.

Mekke'ye gelen kadınların en fakiri kendisiydi.

Bebeklerin içinde en garibi de Kureyş'in yetimi Muhammed.

Maddi durumları hiç iyi değildi. Zengin bir çocuk almayı ümit etmişti. Elde edecekleri hediyelerle biraz olsun rahat edebilirlerdi.

Bunları düşünürken birden içi sızladı. Kendisi de anneydi. Fakir olduğu için çocuğu almayı reddetmek doğru değildi.

Doğruca Abdülmuttalip'in yanına gitti.

Çocuğa süt annesi olmayı kabul ettiğini söyledi.

Bu karara çok sevinen Abdülmuttalip Halime'yi evlerine küçük Muhammed'in yanına götürdü.

Sevimli yavrucağ uyuyordu.

Nur gibi parlayan yüzünde bir başkalık vardı sanki.

Halime'nin yüreği O'na ilk görüşte ısındı.

Gül yanaklarını okşarken uyanıverdi bebek Muhammed.

Süt annesi O'nu şefkatle kucağına aldı ve emzirdi.

Sad kabilesinin kadınları birkaç gün daha Mekke'de kaldıktan sonra geri dönmek için yola koyuldular.

Halimelerin Mekke'ye gelirken kendini taşımaktan aciz olan merkepleri (eşeği) dirilmişti adeta.

Dönüş yolunda kimsecikler ona yetişemiyordu. Üstelik daha önce süt vermeyen yük develeri de süt vermeye başlamıştı. Bu kısmetli yavru bolluk ve bereket getirmişti. Daha en başta sezmişti Halime bu bebekte bir farklılık olduğunu.

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed iki buçuk yıla yakın süt annesi Halime'nin yanında kaldı. Önce Halime'nin evi şenlendi, bereketlendi. Sürüsü çoğaldı. Sonra da tüm yörede ne kıtlık kaldı ne de sıkıntı. Tabiat yeniden canlandı adeta.

Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed bulunduğu her yere böyle mutluluk ve sevgi getirirdi.

KÜÇÜK NUMAN

Bir zamanlar Bağdat dünyanın en büyük şehirlerinden biri ve bir bilim merkeziymiş. Bir gün Bizans hükümdarı en yakınlarından birini çağırarak onu Bağdata göndermek istediğini söylemiş.

- Şu altınları halifeye ve hediyeleri de oranın İslâm bilginlerine götüreceksin, onlara üç soru soracaksın. Eğer sorduğun sorulara doğru cevap verirlerse onlara da bu hediyeleri dağıtırsın!

Adam Bağdat'a vardığı zaman kalenin kapıcılarına Bizanstan geldiğini ve halifi görmek istediğini söylemiş. Halif, uzak misafiri yanına salmalarını buyurmuş.

Bizanslı konuk saraya girdikten sonra halife nasıl bir vazifeyle geldiğini anlatmış. Kendisini dikkatle dinleyen halif, Bizans hükümdarının müslüman bilginlerinin ve İslâm toplumunun derinliğini yoklamak istediğini anlamış. Halif, bu teklifi gayet soğukkanlı karşılamış ve derhal şehirdeki bütün bilginlerin saraya toplanmalarını emretmiş.

Bizanslı konuk öne, en seçkin bir yere oturtulmuş, karşısında da bilginler yerlerini almışlar. İçeriye derin bir sükünetsizlik çökmüş.. O zaman halif, sözü Bizanslı konuğa vermiş. Konuk ayağa kalkarak:

- Efendiler, Bizans hükümdarı beni buraya üç soru sormaya gönderdi. Eğer sorularıma doğru cevap verirseniz getirdiğim bütün hediyeler sizin olarak! İşte sorularım da:

- Allahtan önce ne vardı?
- Allah, hangi yöne bakıyor?
- Ve şu anda ne yapıyor?

Bu soruları duyan bilginler bir anlığına susup kalmışlar.

Fakat bu sırada kalabalık içinden körpe bir ses duyulmuş:

- Ya müslümanların hükümdarı, ben cevap verebilir miyim?

Bu, küçük Numan ibn Saabit, yahut çok sonraları bilinen adıyla Ebu Hanife denilen çocukmuş. O, babasının sandalyesi yanında oturmuştu. Babası ona: "Otur yerinde, sus!" İşareti yapmışsa da halif artık sözü çocuğa vermişti:

Küçük Ebu Hanife Bizanslı konuğa doğru dönerek saygıyla şöyle demiş:

Sözü bana verdikleri halde küçük olduğumdan ve herkeslerin beni görebilmeleri için oturduğunuz o yüksek yeri bana bırakın; sözde benim yerime oturun!

Bizanslı konuk ile Ebu Hanife yerlerini değiştirdikten sonra konuğa:

- Okumayı ve hesabı biliyor musunuz? diye sormuş.
- Evet!
- Öyleyse bana ondan aşağıya doğru sayar mısınız?

Konuk saymaya başlamış:

Dokuz, sekiz, yedi... Ve birde durmuş. O zaman Küçük

Numan:

- Ee, birden sonra ne geliyor? diye sormuş.

- Hiç! Sıfır geliyor!

Mademki bir rakamdan önce bir şey olmadığını kabul ediyorsun, o zaman nasıl oluyor da ezeli ve ebedi gerçek olan Allahtan önce başka bir şeyin var olduğunu kabul ediyorsun?

Bizanslı konuk hiç bir cevap verememiş. O zaman Ebu

Hanife devam etmiş:

- İkinci sorunuz olan "Allah, hangi yöne bakıyor?" sorunuza gelince bana bir mum getirerek önümde yaktıkları zaman cevap vereceğim!

Hemen bir mum getirip yakmışlar. O zaman Ebu Hanife konuğa:

- Söyleyin bana, bu mum hangi yöne ışık veriyor? diye sormuş.

- Elbette ki, her yöne! demiş konuk. Ebu Hanife de:

- Madem ki, bu ışığın konkre bir yöne ışık vermediğini kabul ediyorsunuz, o zaman yerin ve göklerin ışığı olan Allahımız için ne söyleyebiliriz? O, herşeye muktadir olduğuna göre hangi yöne baktığını nasıl bilebiliriz? O, her zaman her şeyleri gören ve bilendir!

Bizanslı konuk gözlerine inanamıyordu. Karşısında olup olacağı bir çocuk duruyor ve onun sorularını cevaplıyormuş. Bu cevaplar karşısında şaşır kalmış ve nihayet hayretten şaşkın bir halde son sorusunu sormuş:

- Ya Allah şu anda ne yapıyor?

Bu soruyu duyduktan sonra Ebu Hanife gülümsemiş ve:

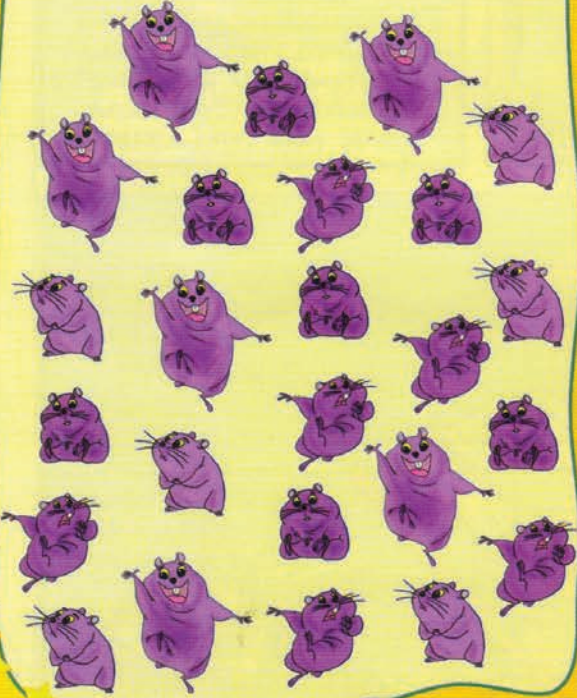
- Şu anda Yüce Allahımız Onun büyüklüğünü inkâr etmek isteyen mağrur bir kişiyi indiriyor; Onun birliğini ve büyüklüğünü söyleyen küçük bir çocuğu onun yerine oturtuyor! demiş.

Bu sözlerden sonra Bizanslı konuk yenik bir ruh haliyle ülkesine dönmüş. Küçük çocuğa gelince, o, büyüyüp yetişerek İslâm bilginleri arasında en seçkinlerinden biri olmuştu. Allah Tealâ ona özel ve geniş bir bilgi ile derin bir hikmet vermişti. Daha sonraki yıllarda küçük Numan büyüyüp yetişerek Ebu Hanife ve İmamı Azam adlarıyla meşhur olmuştur Allah ondan ve kutsal dinimizin yükselişine katkıda bulunan herkeslerden razı olsun!

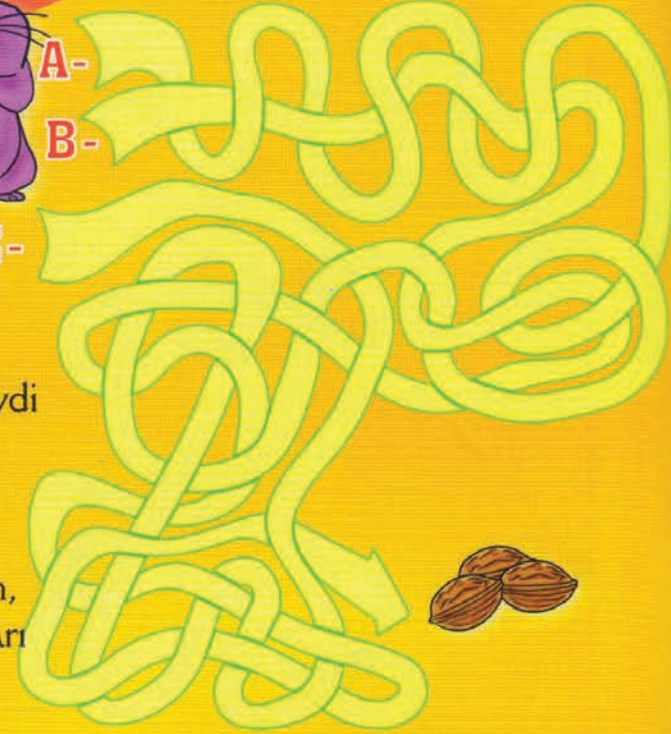
BULMACA GEZEGENİ

ÇILGIN BÜCÜRÜKLER

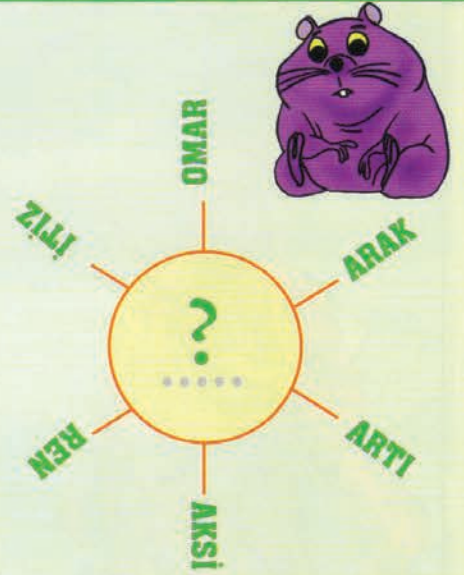
Bücürük'ün bir hareketi hariç bütün hareketleri 6 defa tekrarlanmış. 7 defa tekrarlanmış olan diğer hareketi bulur musun?

Bücürük'ün canı ceviz çekmiş. Haydi ona yardım edelim, cevizlerin yanına gitsin, afiyetle onları yesin!

Güneşin ortasına öyle bir harf yazalım ki, okla gösterilen bütün kelimeler anlamlı bir isim olsun.

KIREMİT MESAJ

BİRD

ALTI

KFAY

UKÇO

NÇOC

ERĞİ

DALI

Kiremitleri doğru şekilde dizdiğinde çok anlamlı bir mesaja ulaşacaksın. Bol kısmet!

--	--	--	--	--	--	--

7-FARK

İki resim arasındaki 7 farkı bulur musun?

SUDOKU

3x3'lük birbirinden farklı renklerle ayrılan her bölümde 1'den 9'a kadar olan rakamlardan sadece bir tane olacak. Fakat bu sayıları öyle bir koyacaksın ki; yukarıdan aşağıya, soldan sağa aynı sayı bir kez kullanılmış olacak. Aman dikkat; sudokunun püf noktası da bu zaten.

8			1			3		
7		2						6
				7	3			2
			6	1				
	1	7				6		5
		9		5			1	
3			5					2
	6				7			8
	7				9	1		

SIRALAMA

Karışık harfleri öyle bir sırala ki; anlamlı kelimeler meydana gelsin.

SÖRANAS

LOTİKAD

NOFTELE

OYDAR

LÜMAP

KUÇA

ETKOR

YONVİZTELE

TERHEKOPLİ

DARAR

NİTÇOALKUC

ALNITKULO

FARKETMECE

Şekiller birbirine benzer görünse de aralarından bir tanesi diğerlerinden farklı. Farklı olanı farkeder misin?

A

9

C

D

E

ЩО Е ВАХИЙ?

Речниковото значение на думата «вахий» означава озарение, откровение, тайно и скорошно съобщение, низпослание.

о Вахийят или откровението е начин, чрез който Аллах Теаля съобщава на Своите Пейгамбери познанията, които смята, че са необходими на хората. Тези знания също така се насичат вахий.

Във връзка с вахия в Коран-и Керим се казва: «С хората Аллах говори само чрез откровение или зад преграда или като изпрати пратеник и му разкрива по Своя воля каквото пожелае. Вой е Всевишен, Всемъдър». /Шура, 51/

Вахийят е Аллахов зов. Аллах чрез пейгамберите, които е избрал измежду хората се обърнал към тях и чрез тях им е съобщил Своите послания, повели и забрани. Пейгамберите от своя страна са предавали на обществата откровенията, които са получавали от Аллах, като са разтълкували и показали как да бъдат прилагани.

Ползата от вахия: Чрез Своите откровения Аллах е подпомагал и подкрепял хората.

Познанията, които са достигнали чрез вахий са помогнали хората да намерят верния път, да се предпазят от грешките и да заживеят един благополучен и щастлив живот съгласно волята на Аллах.

За да може човек да запази чистотата си се нуждае от помощта и указанията на Аллах. Чрез вахия Аллах е направил човек да се само-опознае и да опознае Аллах; определил е насоката на отношенията на човека с Аллах и му начертал жизненият път.

Вахийят и човешкият ум: Човекът е същество, което притежава ум. Чрез своя ум той разграничава доброто от лошото, правилното от погрешното.

Чрез вахия Аллах е насочил не само ума на човека към истината, красотата и

правотата като същевременно е претворил високите мъдрости до които човек не може да достигне чрез своя ум.

Човек на този свят може благодарение на своя ум да открие и да развие някои неща.

Вахий е наръчник за живот. Той представлява ценности, дадени по волята на Всевишния.

Вахийят съдържа ценностна система, както за единичния човек така и за човешките общества, техните постъпки, дори и намеренията им. Вахийят отсъжда дали те са добри или лоши, правилни или неправилни съобразно повелите на Аллах.

Като живее съобразно тези ценности човек се превръща в същество, което притежава похвално поведение, което го отделя от останалите твари със своето благородство.

Връзката между вахия, този и отвъдния свят: Вахийят дава познания за съществуването на Аллах, сътворението на Вселената, живота след смъртта и нематериалните същества.

Тези теми, които надхвърлят способността на човека да ги възприеме се разбират по-добре чрез вахия. По такъв начин човек разбира, че действителността е нещо повече от видимото и го подпомага да напредва, за да постигне истинския смисъл и цел съгласно волята на Аллах.

На човека освен на този му предстои и живот на отвъдния свят. Не е възможно той със своя ум да узнае какво ще му се случи на отвъдния свят и с какви неща ще се срещне в зависимост от придобивките му на тоя свят.

От вахия ние черпим познания за съживяването, за съдния ден, за равносметката, за рая и ада и други теми.

Човек, въоръжен със знания почерпени от вахия украсява своя живот и печели своето щастие на отвъдния свят.

Майките в Медина не искали децата им да живеят през първите години в града. Те особено много държали мъжките им рожби да свикнат със суровия пустинен живот, там да заякнат и да израснат като силни и волни мъже. За това ги поверявали на майките, които живеели извън Мекка. За целта избирали такива племена, които говорели най-правилно езика и спазвали обичаите и традициите им. Племето на Халиме било едно от тези племена, на които с предимство давали децата си.

...В този ден Халиме и съпругът ѝ пристигнали последни в Мекка.

Тя се страхувала, че няма да може да намери едно бебе, което можели да вземат при тях. По едно време както се оглеждала чула глас:

- Има ли някой, който да търси бебе за кърмене?

Кой ли е този мъж - се попитала Халиме.

- Той е от първенците на курейш. Казва се Абдулмутталиб.

Халиме се доближила до него и се представила:

Като чул нейното и на племето ѝ името Абдулмутталиб рекъл:

- Името ти означава кротко и хрисимо. А името „сад“ на племето означава честито. Бащата на моя внук почина по-рано, преди той да се роди. Бихте ли приели да го кърмите?

Халиме не знаела какво да

му отговори. Тя била най-бедната от жените, които дошли през този ден в Мекка. А сред децата на Мекка малкият Мухаммед останал последен. Материалното положение на дядо му никак не било добро. Ала Халиме се надявала да намери дете на някои заможни родители, за да може поне малко да се подобри положението им. Но изведнъж се сепнала. Та нали и тя била майка. Нямаше да е правилно да откаже да поеме детето, затова, че бяха бедни.

Тогава тя казала на Абдулмутталиб, че е съгласна да приеме детето. Той много се зарадвал на нейното съгласие. След това той я завел у тях, при малкия Мухаммед. То било невероятно мило дете. Лицето му като че ли сияело. Още от пръв поглед Халиме го приела присърце. Щом го погалила по бузите малкият Мухаммед се събудил. Тогава тя го взела на ръце и за пръв път го кърмила.

Жените от племето сад останали още няколко дена в Мекка и тръгнали да се прибират. Когато се връщали хилавото магаре като че ли се съживило и крачело бодро. От този ден нататък и камилите, които по-напред не давали мляко, пуснали повече мляко. Това малко дете донесло богатство и берекет в племето. Така Мухаммед заживял при дойката си Халиме, където пораснал заедно с нейните деца, здраво и силно момченце.

ЩАСТЛИВОТО БЕБЕ

Айше ЙОЗТЮРК

от владетеля на Византия. Ако можете да ми отговорите ще оставя всичко, с което съм дошъл на вас. Ето и въпросите ми:

- Какво имаше преди Аллах?
- Към, коя страна е обърнат Аллах?
- Какво прави Той в момента?

Като чули тези въпроси учените замълчали... Но изведнъж сред тълпата се чул тънък глас:

- О, владетелю на мюсюлманите, мога ли да му отговоря аз?"

Това бил малкият Нуман ибн Саабит (Ебу Ханифе), който седял на земята до креслото на баща си. Баща му махнал с ръка да седне, но халифът вече бил му дал думата.

Малкият Ебу Ханифе се обърнал към госта и казал: „Тъй като аз ще говоря, но съм малък, искам да отстъпиш високото си място на мен, за да ме виждат всички, а ти седни на моето място.“

След като разменили местата си Ебу Ханифе продължил:

- Преди да отговоря на първия ти въпрос, съгласен ли си да задам един на теб, който в същност ще е отговор на твоя.“

Гостът кимнал с глава в знак на съгласие, а Ебу Ханифе попитал:

- Знаете ли да четете и смятате?" Гостът отговорил:

- Да.“

- Тогава избройте ми обратно от десет...“, казал той. И гостът започнал да брой:

- Девет, осем, седем....“ Докато стигнал до едно и спрял.

- Е, и какво следва след едно?" - попитал малкият Нуман. Гостът изненадано отговорил:

- Нищо, нула!..."

- Щом като не приемаш да има нещо пред цифрата едно, тогава как приемаш да е имало нещо преди Изначалния и Безкрайния Аллах, Който е абсолютната истина!?"

Византийският пратеник не можал да каже нищо. Тогава Ебу Ханифе продължил:

- Що се отнася до втория ви въпрос: „Към, коя страна е обърнат Аллах?", ще

ви отговоря, ако ми донесат една свещ и я запалят пред мен.“

Когато донесли свещ и я запалили Ебу Ханифе попитал госта:

- Кажете ми сега, към коя от четирите посоки /изток, запад, север, юг/ огрява светлината на тази свещ!?"

- Разбира се, че осветява четирите посоки. - отвърнал гостът. А Ебу Ханифе казал:

- Щом като приемаме, че тази физическа светлина не огрява конкретна посока, а пръска светлината си в четирите посоки на тази зала, тогава какво може да кажем за Аллах, Който е Светлината на небето и земята. Как е възможно да определим страната, към която Той е обърнат!)? Аллах е Всемогъщ, вижда всичко, по всяко време!

Византийският пратеник не можел да повярва на очите си: пред него стоял едно малко момче и отговарял на въпросите му, а той не намирал нищо, с което да го опровергае. Отчаяно той задал последния си въпрос:

- Какво прави Той в момента?"

При този въпрос Ебу Ханифе се засмял и казал:

- В момента Всемогъщия сваля от високия престол един горделив човек, който се беше качил там, за да отрече величието Му и настани върху него малко дете, което засвидетелства за Неговото единство.“ После рецитирал: „Умолява Го всичко на небесата и на земята. Всеки миг изявява Той някакво дело.“ (ер-Рахман, 55: 29)

След тази беседа византийският пратеник се върнал унижен в родната си страна, а момчето израснало като един от най-изтъкнатите ислямски учени. Всемогъщия Аллах го дарил със специална мъдрост и дълбоко разбиране. Впоследствие малкият Нуман - Ебу Ханифе бил наречен Имам Азам (най-великият имам). Нека Аллах (с.т.) бъде доволен от него и всички други, които са допринесли за доброто на нашата свята религия.

Джемал ХАТИП

МАЛКИЯТ НУМАН

Преди много години Багдад бил един от най-големите градове в света, център на образованието и просветата.

Веднъж владетелят на Византия изпратил един от своите най-близки хора с ценни дарове и злато в гр. Багдад, като му заръчал да се срещне с халифа и мюсюлманските учени да ги попита три трудни въпроса, и ако му отговорят, да остави всичкото злато и подаръци, които носел на тях.

Когато пристигнал в града, пратеника помолил стражите на крепостта да предадат на халифа, че идва от далечния владетел на Византия, халифът наредил да го посрещнат и пуснат при него.

Когато го въвели в двореца, византийския пратеник казал на халифа, с коя задача е натоварен. След като го изслу-

шал той разбрал, че далечният владетел

иска да изпита мюсюлманските учени и цялата ислямска общност, но това не го разтревожило и веднага наредил да свикат в двореца всички учени, които се намирали по това време в града.

Като гост, византийския пратеник бил настанен на най-висок престол, който се намирал в залата, а редом с него били настанени учените на града.

Настанала тишина и халифът дал думата на византийския пратеник, който казал:

отпочинат краката ти! Аз ще си купя други!

- Аллах да е доволен от тебе, братко - отвърнал дервиша и се успокоил. Търговецът продължил да пътува с мисълта, че е направил някакво добро. Но погледът му непрекъснато бил в обувките: Затова често, често се провиквал:

- Не стъпвай така бе, дервиш! Лошо ги носиш тия обувки. Внимавай как стъпваш върху камъните и тръните с тях! Така ги износваш бързо. Пази се от тръните. Не стъпвай върху камъните, мини отстрани!..

При всеки укор, дервишът си казал:

- „Я сабър!.. Аллах мой, дай ми търпение!..“

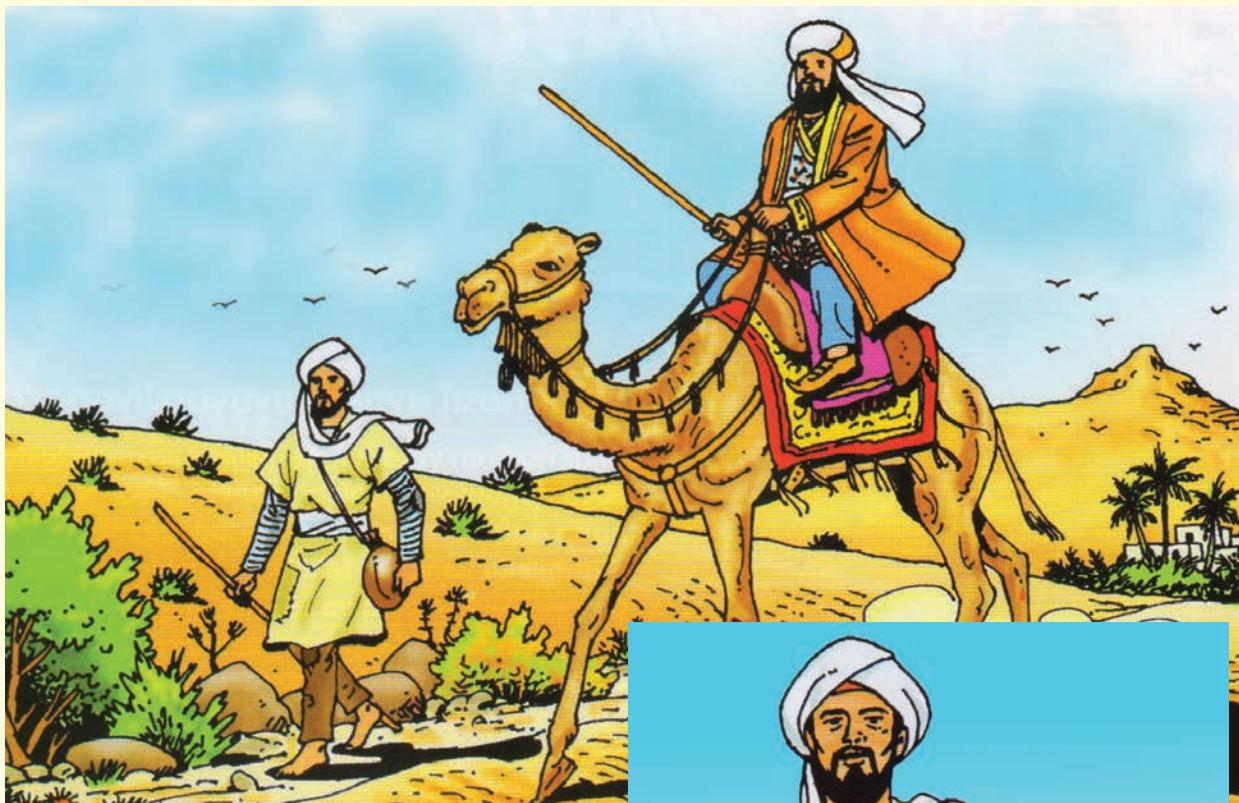
Така продължили да пътуват още

известно време. Но упреците и повелите на търговеца взели да дотягат на дервиша. Той се чудел къде и как да стъпва и да върви. Тъй като упреците на търговеца най-сетне му дотегнали, той събул обувките и му ги върнал с думите:

-Взemi си обувките, братко! Не ми трябва добрина, която ми повелява. От трийсет години ходя бос по земята и никой не ми е заповядвал какво да правя. Сега за чифт обувки не мога да приема да ми заповядват и да търпя! Ще живея без обувки, но ще бъда свободен!

След тези думи дервишът продължил пътя си както по-рано. Вярно, загубил чифт обувки, но се освободил от тежестта на милостта и благодарението и отново постигнал свободата си.

Веднъж дервиш от Индия и търговец от Нишабур тръгнаха заедно на път и се сприятелили. Дервишът от Индия, целият обхванат от забраните на Аллах и подчинил се на Неговите повели, вървял без да се оплаква от нещо. Търговецът пък напротив, освен че бил качен на камилата и доволен с всичко, продължавал да хленчи и да охка. По едно време погледнал себе си, после дервиша и се учудил много на търпението му.

Ала дервишът, който е бил доволен от положението си, нямал никакво желание да притежава каквото и да било. Бил облечен в закърпени, но чистички дрехи. Търговецът си помислил: «След като дрехите му са така окъсени, кой знае колко са старите обувките му!»

При тази мисъл се навел и погледнал краката на дервиша.

- Аллах мой! Не може да бъде! Той дори обувки няма! Търговецът съжалил дервиша: „Горкият, си рекъл, стъпва бос върху камъни и тръни! Защо не го забелязах досега? При

това аз съм яхнал камилата, а той крачи бос по земята. Като стигнем в града, първата ми работа ще бъде да си купя чифт нови обувки!»

- При тази мисъл той събул обувките си и ги подал на дервиша:

- Вземи тези обувки. Обуй ги да

КАКВО ЗНАЧИ „ДА ИЗГОРИМ КОРАБИТЕ“

Знаете ли кога се появил израза „Да изгорим корабите?“ Управителят за Северна Африка на Емевийската държава Муса бин Нукайр наредил на военачалника Тарък бин Зияд да подготви армия и да тръгне на поход срещу Испания. През това време Андалузия са владеели варварското племе, наречено визиготи, които угнетявали местното население. След като визиготите узнали, че армията на Тарък е пристигнала във владенията им, събрали многохилядна армия. Ислямската армия се прехвърлила в Испания с кораби. Когато Тарък бин Зияд разбрал, че визиготите напредват срещу войската му, за да предотврати бягството на войниците от бойното поле, наредил да се изгорят всички кораби и казал думите, останали в историята:

„За нас вече няма път назад. Пред нас е врагът, а зад нас е морето. Нямаме друг изход, освен да се борим!“ След упорита и продължителна борба бил завзет градът Толедо, столица на визиготите и сложен край на жестокото управление, продължило 350 години. Така е била създадена Андалузката ислямска държава, просъществувала 800 години. Ако Тарък бин Зияд не бил толкова решителен, не би могъл да завземе Андалузия. Оттогава останал израза „Да изгорим корабите“.

Този израз се среща и у славяните: „Да изгорим мостовете“, понеже същото направил Александър Невски при завладяването на новите територии.

Днес Гибралтарският проток носи името му - Джебелю тарък.

НА ПОКРИВА

Един ден Насреддин Ходжа се качил на покрива на къщата си да пререди керемидите. По едно време някой почукал на портата му. Навел се Ходжа ефенди да види кой е. Бил някакъв опърпан, непознат човек. Попитал го:

- Кого търсиш?

- Вас търся, ходжа ефенди! Може ли за малко да слезеш долу?

- Добре, но както виждаш имам си работа. Кажете оттам каквото искате да кажете!

- Имам дребна молба към Вас.

Едно малко желание! Какво бихте казали да слезете долу?

„Навярно за нещо много важно става дума - си помислил Ходжа ефенди. Трябва да слеза и да разбере какво го мъчи, какво желае бедния!“

Оставил инструментите си на една страна, зарязал цялата си работа и слезъл долу по цели четиридесет и едно стъпало. После отворил вратата и рекъл на непознатия мъж:

- Кажете, какъв ти е проблема? Защо ме накара да слеза?

След като преглътнал няколко пъти, човекът рекъл:

- Прощавай, ходжа ефенди, Аллах да те пази от нещастия и несгоди. Да не ти дава Аллах мъки и болести, та да ходиш по пътища далечни. Сега ще получиш, ако ми дадеш нещо за дар!

Като чул тези думи ходжа ефенди целият позеленял. Чудел се какво да направи. Дали да се ядосва, че го свалил чак от покрива или пък да му се чуди на акъла, че зарязал наполовина неотложната си работа.

Но ходжа ефенди решил по своему да му отмъсти и рекъл:

- Я се качи с мене горе, а там ще разкажеш какво те води и мъчи!

Изкатерили се двамата на покрива и там задъхан Ходжа ефенди се обърнал към човека и му казал:

- Хайде, сега, помоли Аллах да ти даде каквото искате!

Слънце

Безплатно детско приложение на сп. "МЮСЮЛМАНИ"

Брой
10
2015

